
JAN ANEB
NENALEZENÝ
PATRIK PEJSAR
pointa

Jan aneb nenalezený

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

pointa

Patrik Pejsar

Jan aneb nenalezený – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JAN ANEB NENALEZENÝ

Post Young Adult Story. Koláž. Šaškárna.

PATRIK PEJSAR

pointa

Pro Annu, která už stojí v bodě,
kdy udělá zásadní kravinu svého života,
ale krásnou…

„Kdo hledá nenajde. Kdo nehledá, bude nalezen!“ četla na plakátu na malém nádraží v B. Anna a napadlo ji: „Ale co když i ten, který nehledá, zůstává n e n a l e z e n ý? Vypovídá to něco o nás? O naší době? O Bohu? O světě? O Franzi Kafkovi? O B.? Nebo je to jen jeden z neřešitelných postmoderních koánů?“

Tenhle příběh je pravdivý, ale postavy v něm spíš nejsou, než jsou. A ten jejich svět cestování, hudby, magického realismu, očních vad, tetování, kávy a různých dobrot, ruské klasické literatury v úpadku, nádražní hudby a vztahů nevztahů? To je možná spíš tvůj svět. Kdo ví…

Příběh se odehrává v B., které je volně k navštívení. V něm se mlsá, tančí, nepovídá, čte poezie z miniaturních vydání dávno zaniklé edice Kolibřík a poslouchá nádražní orchestr při cestě tam i zpět.

Navštívíš-li B., neříkej o tom nikomu. Anebo o tom řekni všem. Jak právě potřebuješ a jak to cítíš. Bylo by ale lepší, aby si B. našel každý sám. Anebo nenašel…

1.

SOUD V B. FLANÉRKA ELLA V MLSNÉ KOZE

Jmenuji se Jan. Začalo to v B. jednou ráno v 8:50, kdy jsem přijel vlakem na malé špinavé nádraží a skončilo v 17:18, kdy jsem odjížděl jiným vlakem bůhvíkam.

„To je teda příběh," říkáš si. „Jenom na jeden den?" No jo, jenom na jeden den. Víš, co je krásných příběhů, které jsou takříkajíc jen na jeden den?

Do B. jsem přijel na úřední pozvání. Musel jsem k soudu. Jeden člověk se totiž chtěl živit uměním a přestal plnit své povinosti: neplatil nájem a sociální pojištění, neplatil zdravotní pojištění a alimenty, neplatil v městské dopravě jízdenky a v knihovně pokuty, zkrátka samý problém. A ten člověk jsem byl já.

Soudkyně řekla, že musím začít normálně pracovat, zvlášť když mám děti a platím alimenty. Pak si sbalila svá fidlátka, ťukla do stolu kladívkem a já vyšel ven, protáhl se na podzimním sluníčku a nevěda co s načatým dnem, odšoural se na náměstí před jednu z místních kaváren.

„MLSNÁ KOZA?!" četl jsem nahlas.

„Jáá?" ozvala se zrzavá holka s potrhaným batohem, co stála vedle mě a čistila si zamlžené kulaté brýle a sama se smála svému vtipu.

„Né vy, tahle kavárna," ukázal jsem na vývěsní štít s obrázkem nenažraného sudokopytníka.

„Aháá…" popotáhla slabikou ona.

„Jdem?"

„Nemůůůžu."

„Proč?"

„Nemám peníze."

„Ani na jedno kafe?"

„Ani na jedno kafe. Právě jsem se vrátila z ciziny."

„Tak já vás pozvu."

„Tak jo. A koupíš mi i koláč?" přešla do tykání, což mě potěšilo, protože jsem si najednou nepřišel tak nemožnej a cizí jako u toho soudu.

„Koupím a budeš mi povídat o té cizině?"

„Tak jo, ráda."

Sedli jsme si k malému stolku u okna, objednali kafe, čaj a koláč s borůvkama a Ella vytáhla svůj cestovatelský blok, aby mi ukázala, kde všude byla.

„Jak jsi to všechno stihla?" prohlížel jsem si razítka a jízdenky, vstupenky a pohlednice." Bogota a New York, Chicago, Londýn, Dublin, Paříž, Amsterdam, Malmö, Schaffhausen, Hamburk, Brusel a Moskva, Tel Aviv, Dubaj, Singapur, Hongkong, Šanghaj, Antverpy, Saigon, Bali, Tokyo, Kjóto."

„Vyhrála jsem letenku kolem světa v jedný loterii. Nejdřív to bylo prima, přiletěla jsem na nový místo, vyrazila do ulic a nasávala novou atmosféru. A když mě to přestalo bavit, tak jsem přeletěla někam jinam. Ale pak se mi zkracovala doba, kdy mě ta nová místa bavila, až

jsem v tom Kjótu, kde jsem byla nakonec, už jenom ležela na hostelu a nevylezla ven."

„To já cestuju spíš tady po Čechách. Někam nazdařbůh dojedu a prolejzám takový ty zadní dvorky. Třeba Rabštejn nad Střelou. To je tak malý město, že je menší než vesnice. Ale mají tam hřbitov a na něm několik zvláštních hrobů. Už od roku 1870 tam v každé generaci zemřela jedna dívka, které bylo mezi osmnácti a třiceti roky. A víš, co je na tom všem zvláštního? Všechny mají na fotografii na náhrobcích účes na mikádo." Podíval jsem se na Ellu a viděl, že i ona má vlasy s výraznou ofinkou, rovně zastřižené těsně nad rameny.

„Brr, tam bych se bála," řekla Ella a pustila se i do mého koláče. Za pultíkem se právě prostřídávala ranní a odpolední směna. Cukrářky se na sebe usmívaly, dávaly si naoko pusu na tvář, upravovaly si barevné zástěry, mrkaly na sebe a domlouvaly si něco na večer. Jedna z nich smazala na černé tabuli nápis „Věnečky s karamelem" a připsala „Rakvičky s čokoládou". Podvědomě jsem začal přikreslovat nožičky a anténky a očíčka a tykadýlka na malou kaňku v Ellině sešitku. Za chvíli z ní byla malá inkoustová příšerka.

„A jaké máš další plány s cestováním," zeptal jsem se Elly.

„Chci se stát Flanérkou."

„Flanérkou?" divil jsem se.

„Jo, Flanérkou. To je taková holka, co se toulá po New Yorku, Londýně, Paříži nebo jiných úžasných městech, fotí se a dává to na sociální sítě."

„Ale vždyť jsi říkala, že tě to cestování už nebavilo?"

„Jo, to jsem ale ještě nebyla Flanérka. To jsem ještě nevěděla, jak se to pořádně dělá.

„A tím se dá živit?"

„Dá. Dneska už se dá živit kdejakou hovadinou, kterou dáš na sociální sítě."

„Aha. To bych chtěl být také tím Flanérem."

„To ty nemůžeš. Flanérka může být jen holka. Mladá. Zajímavá. Ty se klidně můžeš toulat, ale hlavně to nikam nepiš, protože budeš trapnej."

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Jan aneb nenalezený*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.